

АМАЗЕЯ:

Пътят към столцата

СЕГА

Глава I

Родена съм в първия ден на август преди осемнадесет години.

Зноен летен ден, в който огънят се е надигал от земните недра, и е можело да се опариш, стъпвайки бос по пръстта. Ден, в който горещината навън е била почти толкова силна, колкото и в недрата. Ден като всички други обичайни дни за вулканичен остров като Еландрия...

Ден като онези, за които отдавна мечтаем вкъщи, когато ни е студено.

Бях само на тринадесет години, когато топлината изчезна от живота ни, вкусната храна – от трапезата ни, а радостта и спокойствието – от семейството ни. Вече сме твърде гладни и премръзнали, за да мислим за нещо друго освен за оцеляване.

Вулканът Крез изригна без предупреждение.

Никога, в цялата история на Еландрия, не се е очаквало да настъпи такъв момент. Крез беше нашето топло убежище, както и нашият източник на сили. Мястото, откъдето извираха

чудодейните съставки за лековитите смеси. Всичко в нашия свят беше в безупречен синхрон до момента, в който... вече не беше. Няма да забравя онзи тътен като животински рев. Някой беше предизвикал гнева на боговете и той се стовари отгоре ни в най-неподходящия момент – само няколко дни преди зимното слънцестоене, когато топлината на Крез ни е най-необходима.

Пет години по-рано

Лавата извираше на талази по цялата долина, заличавайки всяка колиба по пътя си. Баща ми, майка ми, двете ми сестри и аз скочихме в лодката и се пуснахме по Калиранския океан. Огненото бедствие скоро завладя целия остров, а ние отдалеч наблюдавахме пламъците, които унищожаваша целия ни живот. Мнозина нямаха нашия късмет и останаха завинаги под пепелищата. Оцеляхме благодарение на това, че Еландрия е заобиколена от други острови, някои от които – населени. Баща ми не се поколеба и поехме към остров Ленду, където намерихме временен подслон при негови приятели.

Когато се върнахме вкъщи, седмица по-късно, щетите бяха непоправими. От нашето топло, уютно гнездо не бе останало нищо.

Изворът на способностите ни беше пресушен.

Напоследък често си мисля какъв ли щеше да е животът ни, ако онзи ден просто не се бе случил.

Глава 2

Поглеждам към мама и се опитвам да си спомня красивото ѝ лице с кадифената кожа и аромат на кайсии зад сегашната маска: сбръчкана кожа на петна, помътнял поглед и коса, в която прозират сребърни нишки. Гладът, мизерията и най-вече студът сякаш са изсмукали и изсушили всички живителни сокове на тялото ѝ. Виждам само бледа сянка на някога красивата си майка. Сега почти цялото домакинство се пада на нея. Сестрите ми, по-големи от мен, отдавна не са тук. Едва две години след нещастieto на острова баща ми побърза да ги омъжи *изгодно*, преди да са изгубили здравия си вид и свежестта на младостта си. А и за да не тежат на семейния бюджет. Всъщност не знам дали „изгодно“ е подходяща дума... изгодно беше за всички освен за тях. Не беше трудно да им се намерят заможни съпрузи, и то достатъчно възрастни, за да им бъдат бащи. Настръхвам цялата при тези мисли, защото вероятно и мен ме чака подобна съдба. А може би това не е чак толкова лош вариант, предвид че тук няма бъдеще за мен. Откакто сме бедни, нямаме друг избор, освен да сме нечии наемни работници, да сме слуги без шанс за изход от ситуацията. Ръцете, правили някога чудотворни лекарства, отдавна са загубели и забравили прецизните си движения. Баща ми, Креол Кароли, ненадминат майстор на скулптури от стъкло, сега работи в мините на кралство Валдопос, най-голямото на континент Урбинос. Пътят отнема поне три дни с лодка в едната посока, затова баща ми не се прибира вкъщи всяка седмица. Дори не и всеки месец. Подозирам, че това е единствената причина да не съм все още омъжена някъде надалеч – той има нужда от мен, за да се грижа за мама. Тя страда от хроничен задух, който при други обстоятелства щяхме да излекуваме с инхалации с лечебни

билки. Уви, вулканът угасна, а с него и силата на много от лековете ни.

Населението на Еландрия се стопява с всеки изминал ден. Животните са ограничени до свине и кокошки, които по-богатите отглеждат и продават в съседните острови. Не сме хапвали месо къщи от три години. Храним се основно с картофи, кестени, царевица и ечемик. Стомасите ни болят често от липсата на питателна храна. Вероятно това е причината аз да не порасна достатъчно на височина, защото изглеждам все още като малко момиче, а не като млада девойка. С мама плетем от сутрин до вечер красиви покривки с флорални мотиви, които веднъж в месеца продаваме на Големия пазар в Ленду. Парите стигат за две седмици, но ако сме по-икономични, можем да изкараме и до завръщането на татко. Почти с всичко спечелено купуваме прежда. А след като си набавим най-необходимото, понякога остава и за храна.

Този месец сме изплели четиридесет и две покривки с лавандулов мотив и дванадесет поставки за чаши в различни цветове. Остават само три дни до Големия пазар. Преждата ни е на привършване, а трябва да изплетем още поне десет поставки, за да изпълним поръчката и да спечелим парите си за огрев, за прежда и... за храна. Нямам друг избор, освен да разплета една от двете празнични покривки, които вече не ползваме къщи. Празниците така и не стигат до нашия опустял и обеднял дом.

Започвам да я разплитам с гръб към мама, защото знам, че това ще я натъжи. Празничната покривка къщи означава надежда за вкусна вечеря – спомен от изгубеното минало. Вместо това се храним винаги на гола маса (всички останали красиви покривки са отдавна разплетени). Нишките са упорити под шилото ми и трябва доста да внимавам, за да не повредя материала, докато бавно разхлабвам възлите. С това темпо няма

да завършим навреме. Студеният ден накъсява все повече и дори и да имаме някакви останали съчки за огън, те не са достатъчни, за да поддържат светлината в стаята. Остава само час и половина до мръкване, а дотогава дори няма да съм разплела сложната плетеница в ръцете си. Поглеждам към мама, но тя не ме забелязва. Преместила е стола си до огнището и като че ли дреме. Оставям за малко покривката, скривам я зад възглавница и слагам вода в чайника да заври. Нямаме истински чай, затова използвам изсушени треви, които нямат никакви билкови свойства, но ще придадат вкус и аромат на горещата вода, която наричаме „чай“ – още една илюзия в настоящия ни живот. Напитката ще ни сгрее и ще залъже стомасите ни поне още час, докато стане време да си разделим остатъка от сутрешната царевична каша. У дома се храним по два пъти на ден, а към края на месеца – само по веднъж. Мечтая си за ден, в който да ми е топло на краката и стомахът ми да е пълен. С тези мисли изпивам чая си и отново се захващам за работа. С мама не проронваме и дума, но аз усещам, че тя е някъде другаде в мислите си. И не искам да я прекъсвам.

– Ще трябва сама да отидеш в Ленду, Дея – гласът ѝ е някак дрезгав и отнесен.

– Но защо, мамо? Какво не ми казваш?

– Няма нищо, скъпа, просто усещане, знаеш. Вулканът може да е унищожил всичко друго, но някои предчувствия все още излизат на повърхността.

Думите ѝ ме стряскат и в същото време се запечатват дълбоко в съзнанието ми. Никога нищо не е „просто усещане“ или „просто предчувствие“. Хлад плъзва по гръбнака ми и придърпвам вехтото наметало по-плътено около себе си. Ако нещо не е наред, то моите предчувствия явно са заспали, защото нищо не съм забелязала. Решавам, че това не е последната дума относно пътуването и че ако изобщо искам да пътуваме някъде, трябва

спешно да се захващам за работа. Пръстите ми трескаво разплитат възлите, символ на предишния ни домашен уют, мама все така не поглежда към мен и аз съм доволна, че дори не си задава въпроса откъде ще се сдобием с прежда да завършим поръчките. Запалвам половинка свещ точно до стола си, за да навия кълбетата шарена прежда. Минал е не повече от час в тишина, а ми се иска вече да я нарушим. Ставам да претопля царевичната каша, твърде недостатъчна за двете ни, когато нещо привлича вниманието ми. Някакво прашене откъм огнището. Обувката на мама се е подпалила, а тя не помръдва.

– Мамо, мамо! Гориш, не виждаш ли, дръпни си крака!!! – разтърсвам я, но отдръпвам ръцете си веднага след като я докосвам. Прилича на заспала, но всъщност не е.

Умряла е.

А аз дори не успях да се сбогувам с нея.

КАЛЕНДРИЯ:

Пътят към старостта

ПРЕДИ

Глава 6

Винаги съм харесвала по-слабите. Да ги мачкам, да ги унижавам. Да бъркам в мозъците им и да ги карам да се страхуват. Да се ровичкам в най-страшните им кошмари и да им разказвам за тях. Слабохарактерният човек не умее да се съпротивлява. Страхува се да не се подчини. Обичам този страх в очите, той ми доставя удоволствие.

Когато бях малка, любимото занимание на леля ми Хедрина беше да увие ръка около дебелия ми плитка и да дръпне с все сила. Да ме подчини. Боже, колко гадна беше! Като дете никога не се съпротивлявах не защото не исках, а защото знаех, че не сме равни по сили. Вещерската ни кръв се проявява едва с първото кървене, обикновено около тринадесетата година. Очистваме се от човешкото в себе си и се зареждаме с животинска енергия. Затова всеки път, когато леля Хедрина скубеше косите ми, отброявах дните до „посвещаването си“. И

тайно мечтаех за отмъщение. Не можех да понасям онова вонящо място! Билкови отвари, смеси... все противни неща, от които не можех да дишам.

Родена съм на запад, в планината Хондрия, в свещения вещерски клан Яспис. Наричат ни *горски вещици*, защото черпим енергията си от гората и от нейните обитатели. Лекуваме ранени животни или пък смучем енергията им – двата полюса, абсолютната власт над живота и смъртта. Не можех да разбера как вещерокръвните решават кое да надделее. Нима има причина да избереш кой да живее и кой да умре? Все пак всичко в някакъв момент се свежда до конкретни потребности: на природата, на свещения кръговрат, но преди всичко са нашите нужди от енергийно възстановяване. Не винаги е безопасно. Не сме надарени с никакви свръхсили освен когато сме с прясно възстановена енергия.

В моето семейство беше съвсем нормално да се упражнява надмощие – от възрастните спрямо децата или от възрастните помежду си. Всеки заявяваше собствена територия на превъзходство. Аз, като най-малка, търпях превъзходството на всички. Майка ми я изядоха вълци. Баща ми избяга с красива вещица от друг клан. Затова в най-важните години от живота си трябваше да живея с леля Хедрина и да понасям нейната странна роднинска любов. Или по-скоро липсата на такава. На тази възраст все още не знаех, че може да съществува нещо друго, нещо повече от онова, което получавах. А когато в зрелостта си го открих, сърцето ми се оказа твърде загрубяло за него.

Напускането на семейството не е никак лесно нещо. Независимо от причините. Тук правилата от векове са безмилостни – който избяга, е предател. А предателите се наказват със смърт. Когато навърших тринадесет години и бях посветена в призиванието си, пих кръв от овен и облякох кожа на

сърна, още тогава, в първия ден като ясписна вещица, започнах да кроя своето бягство. До гуша ми беше дошло да ме бият с пръчка и да ме тормозят синовете на леля ми. Един ден възразих. Плеснах ръката на леля, дръзнала отново да се усуче около плитката ми. Хедрина Кървавата, както я наричаха, ме удари жестоко през лицето. Да ми е за урок, да не възразявам на възрастните. Но с това жестокостта ѝ не се изчерпа. Двама от братовчедите ми държаха ръцете ми, докато тя отрязваше любимите ми дълги до кръста плитки. Искаше да ме накара да се разплача, да умолявам. Не трепнах, но сърцето ми се изпълни с омраза. Ако изобщо беше възможно да побере повече. Тогава разбрах, че единственият начин да напусна Яспис, е да съм неговата единствена оцеляла представителка. Събрах плитките в полите на дрехата си, свела поглед, и се прибрах в стаята си, демонстрирайки покорство. Бях научила урока си.

В следващите три седмици внимателно следях старите вещици, наблюдавах усърдно как смесват различни билки, задавах въпроси, но само такива, които никой не би успял да свърже с намеренията ми. Та аз бях най-младата вещица, най-силната, най-красивата въпреки отрязаната коса! Беше съвсем нормално да искам да се обучавам и да изпробвам различни умения. Никой не разбра, когато скрих в полите си малка стъкленица с отвара от маково семе. Никой не се възпротиви, когато изявих желание да приготвя общата вечеря. Съжалявах единствено, че хората, които най-много исках да страдат, щяха да изгорят в съня си, без да мога да видя в очите им онзи страх, който те непрекъснато търсеха в моите.

Двете плитки бяха първото, което запалих. Оставих по една до главите на Хедрина и на единия от братовчедите ми. Принесох ги в жертвен олтар, заедно с целия клан Яспис.

И си тръгнах свободна. Заедно с цялото богатство на клана.

Аз съм Каландрия, единствена владетелка на кралство Валдопос.

Не мисля за миналото. Само понякога, когато ми замирише на пушек, си спомням, че някога бях *Канделария Яспис*, вещерска наследница.

Глава 7

Косата ми възстанови предишната си дължина за по-малко от три пълни луни. Разбира се, бяха нужни някои жертви – за жалост, не човешки. Ако можех да смуча човешката енергия със същия успех както животинската, много неща в живота ми щяха да изглеждат по друг начин. Не че не съм опитвала. И не че няма да опитам някога отново. Жаждата за надмощие не може да бъде утолена от ничия чужда енергия, мисъл или богатство. Колкото повече имам, толкова повече искам.

Понякога се чудя дали пък това не е част от вещерската ми природа.

В онези първи месеци обаче, след като успешно напуснах планината Хондрия, моите нужди не бяха стигнали толкова далеч. Все пак бях почти дете. Кой тринадесетгодишен наистина знае какво иска от живота? Аз исках единствено да съм някъде другаде и да живея добре. Пътят не беше никак лесен – и буквално, и преносно. Дотогава в живота ми бях съществували единствено семейството ми и неговите правила. Тепърва трябваше да опознавам този нов безкраен свят с всичките му опасности и изкушения. Да създам и да следвам свои собствени

правила. Още през първата нощ трябваше да оцелявам и да овладявам силите, за които никой не ме беше подготвил.

Първото, което установих, е, че нощем сетивата ми се изостряха – чувах по-ясно, виждах по-лесно и миризмите бяха някак по-натрапчиви. Типични хищнически умения. Няколко обездушени животни по пътя бяха в състояние да ме заредят не само с физическа издръжливост, да заситят човешките ми нужди от храна, но и да изострят до краен предел животинския ми инстинкт за оцеляване. Хранех се, спях и живеех в гората, изследвах, разглеждах и изпробвах. Жалко, че преди да изгоря предишния си живот, не се сетих да взема от билките, които Хедрина и старите отглеждаха, забъркваха и използваша. Вътрешно знаех, че тия умения са ми някак далечни, но ако исках да разгърна възможностите си, щеше да се наложи да усвоя и това. Билкарството е важно умение на вещерокръвниците.

Нерядко се събуждах посред нощ от някой шум. Страхувах се, че себеподобни от друг клан може да са разбрали какво съм сторила и да ме търсят за наказание. Боже, колко глупава съм била! И сто години да минат, никой не би ме разкрил – така добре бях прикрила следите си! Но все пак в съня си и аз бях уязвима. И аз имах свои страхове. Да, шумовете посред нощ и евентуалните ми врагове можеха да носят само моята кръв. Знаех достатъчно за животинския лов и още на свечеряване се намазвах с пръст или кал, за да убия човешкия си мирис. Щом не можех да се надуша сама, значи и други животни нямаше да могат. Така оцелявах цели три месеца...

Разбира се, не се спирах на едно място. Вървах без конкретна посока и ми беше странно, че толкова дълго време не срещам хора по пътя си, а само животни. Когато косата ми порасна достатъчно, за да се почувствам отново момиче, времето вече захладняваше и беше ясно, че не мога да продължавам да спя

под открито небе. Точно в този период попаднах и на първите хора в това мое ново начало. Странстващи артисти. Пътуващи цигани. И тогава открих, че не мога да се храня с човешка енергия. Можех единствено да се вмъквам съвсем леко в съзнанието на някои хора и да ги карам да изпитват емоциите, които поискам. Беше изключително лесно да внуша на техния водач Армен състрадание към малкото босо момиче, желание да го нахрани, да го вземе с групата. В интерес на истината, това беше първият и единствен път, когато ми се наложи да направя нещо подобно с някого от циганите. Всички те ме приеха топло, не задаваха въпроси и ми имаха доверие. Дори ме обичаха! Аз се превърнах в техни талисман. Мисля, че за пръв път в живота си се почувствах спокойна и в безопасност. За пръв път спрях да мисля за вещерската си кръв. Исках да бъда добра. Ето такива неща прави любовта с хората. С децата.

Животът сред странстващите артисти течеше безгрижно и весело. Никой не ме караше да работя, но аз исках да съм полезна. Не мислех за бягство, беше ми уютно. Така посрещнах петнадесетия си рожден ден. За тези две години странстване успях да се утвърдя като добра танцьорка върху въглени (вещиците го могат по рождение), точен стрелец с камии по мишена в огнен кръг, но най-впечатляващият ми номер беше да увисна на косата си от прът на два метра височина. Точно с тези умения си спечелих славата, която докара всички ни до столицата Крония.

На представление специално за младия крал Берзей и неговата любима младоженка.

Никога не съм мечтала да бъда кралица. Никога допреди онзи щастлив ден, в който зърнах *кралица Каландрия*. Носеше се из тълпата като красиво привидение: в дългата си до земята бледосиня рокля, с много воали и обсипана с диаманти. В кралскосинята си пелерина, която едва докосваше земята. Младата кралица блестеше не само от сиянието на скъпоценностите по себе си. Самата тя имаше някакво топло и меко излъчване, за което ѝ завидях. На пръв поглед се различавахме като деня и нощта, но на втори... тя не беше много по-голяма от мен, току-що разцъфнала в младостта си, с много бледо лице и много черна вълниста коса. Не можех да видя очите ѝ, но какво променяха те?! Да, още тогава забелязах, че не сме толкова различни. Още тогава пожелах да заема мястото ѝ.

Да си спечелиш позиция в кралския двор само с някакво представление е почти невъзможно. Трябваше да изпъкна с нещо друго и в същото време да не привличам толкова внимание върху себе си. Кралят и кралицата на Валдопос харесаха нашите изпълнения. Усещах как всички в залата затаяваха дъх, когато преминавах през огнени кръгове, докато разцепвах зрели пъпешки само с едно мятане на камата. Крал Берзей ни покани на масата си и за пръв път бях на кралска трапеза. Полагах усилия да не проличи вълнението ми, но мозъкът ми трескаво замисляше следващия ход. За мое щастие, не се наложи да правя каквото и да е, защото съдбата сама се намеси. Кралицата внезапно почувства неразположение и в залата тутакси настана суматоха. Дойде възрастна лечителка, намаза слепоочията на кралицата с нещо миризливо. В онзи момент се сетих, че нося със себе си ментова смес против гадене и главоболие. Помолих един от стражите да ми разреши да се приближа.

Да предложи своето биле се оказа много добър ход. Още повече, че на кралицата често щеше да ѝ се гади през идните

месеци. Не беше трудно да внуша на дъртата билкарка да ме поиска за помощница и кралят на драго сърце ме откупи от Армен. Разбира се, беше ми мъчно за моето последно семейство, но вече бях решила, че не можем да продължим заедно. На сбогуване ги почерпих с чай и биле за забрава. Може да приемеш това биле само от някого, когото обичаш. Само тогава може да ти подейства. Заличих спомените за себе си в техните умове. Занапред не трябваше да си спомнят, че някога сме били заедно, нито че са ме оставили в двореца на Крония.

Харесваше ми новата роля на лечителка. Следях какво правеше бабата и го повтарях, като добавях по нещо от себе си. Подсилвах билките на кралицата, за да се чувства по-зле от тях. Едно дете неминуемо щеше да застраши моя план, а едно помятане, от друга страна, можеше да го увенчае с успех много по-бързо. Колкото по-слабо и немощно е едно тяло, толкова полесен за манипулации е мозъкът. Кралицата обаче не ставаше нито по-слаба, нито по-немощна въпреки всичките ми усилия. Веднъж дори нарочно счупих яйца на стълбището към градината, пък дано се хлъзне и се убие заедно с детето, но вместо нея се преби дъртата. Така благоденствието на кралския наследник и на кралицата падна изцяло върху плещите ми.

Винаги носех косата си силно опъната в кок на тила, за да не се вижда дължината ѝ, а всяка вечер грижливо я мажех с отвара от репей и шипка, за да бъде по-силна и лъскава, да расте по-бързо. Кралицата имаше много дълга, блестяща коса. Беше мила и си личеше, че ме харесва. Тя ми измисли галеното име *Кандис*. „*Кандис, донеси ми горещ чай, моля!*“, „*Кандис, направи ми масаж на гърба, така ми тежи всичко!*“. Гаденето ѝ беше вече попреминало, бебето растеше и променяше формите на тялото ѝ. Ако заемех нейното място сега, нямаше как да взема и корема ѝ. Стараех се да не говоря много, за да не кажа нещо излишно. За

сметка на това, опитвах да запомня всяка дума на кралицата, начина ѝ на изразяване, любимите цветове, предпочитаните рокли. Мелодичността на гласа ѝ. Тя пееше божествено! Като летен полъх посред зима, като струнен инструмент. Ако един ден спреше да пее или пък започнеше да грачи като мен, това нямаше да остане незабелязано.

Отдавна не бях използвала *специалните* си умения. Проявлението им обаче беше свързано с предварителни ритуали по зареждане с енергия. Докато си играех на кралска лечителка, нямаше как да задоволявам тези си потребности. Точно по това време в живота ми се появи Лонбардо. Или по-точно аз се появих в неговия. В онзи ден стражите ме повикаха, защото един от кралските ловци бил нападнат от мечка. Беше изключително неприятна гледка – стомахът му беше раздран от чудовищни резки, през които се виждаше повече, отколкото бих предпочела.

– Всички да излязат, оставете ме сама! – казах малко по-грубо, отколкото трябваше, но усещах в носа си мечата кръв и тя ме замайваше. Убитото животно беше гигантско и още топло... енергията още не беше напуснала тялото му изцяло.

Лонбардо беше пребледнял от загубата на кръв. Известно време се колебаех дали има смисъл да го спасявам, но ми се стори симпатичен младеж и някакъв вътрешен порив ме накара да му помогна. Дадох му да пийне силно питие – смес от алкохол и корени ларказа – и това не само притъпи усещането му за болка, но и мигом го хвърли в дълбок сън. Използвах същата смес за дезинфекция, след което го заших и намазах гигантската рана с мечка мас, прясна, току-що извадена от мечката. Превързах ранения, но това съвсем не беше достатъчно. Трябваше му нещо по-силно, за да оцелее. Трябваше да бръкна в мозъка му и да го накарам да се бори или пък да кажа някакво глупаво заклинание, което не си спомнях. Потърсих с поглед окървавеното тяло на

мечката и зарових пръстите на лявата си длан в сърцето ѝ. Там, сред най-големия център на живот, който беше замлъкнал завинаги, успях да открадна последните струи енергия. Беше като да усетиш как всички косъмчета по тялото ти настръхват едновременно, а сърцето ти се качва чак до гърлото. Страх и страст едновременно. За пръв път го правех в присъствието на човек, макар и такъв, който е в безсъзнание.

Ако в онзи момент Лонбардо се беше събудил, нямаше да се поколебая да изтръгна и неговото сърце. Но той не го направи, с което спечели моето. И живота си.

Още преди да се е събудил, аз знаех, че ще се влюби в мен. Бях вкоренила в съзнанието му много точен образ на момичето, което го спаси. И сега той принадлежеше само на мен.

ШЕН:

В леглото на врага

СЕГА

глава 67

Загасям свещите, за да не се налага да я гледам в очите.

Или по-скоро, за да не погледне тя в моите и да разгадае езерата от омраза, в които смятам бавно да я давя, докато я довърша.

Отмятам воала ѝ и се старая да не мисля за противния допир на обезобразеното ѝ лице. Някога всичко в Кала ми беше топло и приятно, дори и нейните несъвършенства. Съжалявах я и си мислех, че ако сестра ми беше жива, едва ли щях да я обичам по-малко с белези, отколкото без. Сега, когато знам, че целувам убийцата ѝ, ме залива порив на гадене, но се овладявам. Години наред съм играл всякакви роли, свикнал съм да се преструвам. Това е най-силната ми черта и ще я използвам докрай.

Разкъсвам дрехите ѝ, докато си представям, че раздирам тялото ѝ. Ако можех да бъда лисица, когато си поискам, бих избрал точно този момент, за да изтръгна сърцето ѝ.

Достатъчно! Няма да се получи нищо от замисленото, ако продължавам така. *Мисли, Шен, мисли за нещо приятно и бъди истински мъж!*

И аз мисля. Мисля за едни крехки ръце, които изпращаха тръпки по тялото ми, и плъзвам своите по тялото на годеницата си. Докосвам я така, както никога не са я докосвали, но си представям друга.

Представям си една огнена коса, която невероятно много бих искал да се усуква около мен. И тогава избухвам. В пламъци и страст. Избухвам от ярост и болка едновременно, от удоволствие и възбуда, от копнеж светът да беше съвсем различен и да не бях пионка в игрите на жестоката жена, в която потъвам за пръв път. Влизам нахално, изпълвам я със себе си, искам да я доведа до границите на нейната търпимост, за да я накарам да прекъсне този контакт, но тя прави нещо неочаквано – отдава ми се напълно и цялостно, покорна и смирена, каквато никога не съм я виждал. Удовлетворена, смирена, пречупена, покорена.

Моя.

Мразя я.

ЗА АВТОРА:

Данна Донку е родена през 1984 г. в град Горна Оряховица. Завършва висшето си образование през 2007 г. във Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“, в специалност „Приложна лингвистика с немски и английски език“, а през 2008 г. завършва магистратура в специалност „Транслатология с немски език“. Работи в администрацията на Филологическия факултет при ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Живее във Велико Търново със съпруга си и двете им дъщери.

През 2008 г. започва да пише текстове за песни на български и английски език. През годините работи с изпълнители като Стефан Илчев, Мариана Попова, Емилия, Нелина, Александар Тарабунов и др.

Пише поезия, както и кратки разкази.

През 2020 година издава първия си роман „Каста Дивото сърце“.

„Узурпаторките“ е нейният втори роман.

Можете да оставите коментар и оценка за книгата тук:

<https://www.goodreads.com/book/show/58544429>

За още новини последвайте ме в социалните мрежи:

<https://www.facebook.com/dannadonku>

<https://www.instagram.com/dannadonku/?hl=en>

Фейсбук група на романа – **Узурпаторките** – книга от Данна Донку <https://www.facebook.com/groups/437605717337222>

Фейсбук страница на романа „Каста Дивото сърце“

<https://www.facebook.com/kastathewildheart>